

Engelse verfdooos

Pierre Kemp

bron

Pierre Kemp, *Engelse verfdooos*. Bert Bakker / Daamen, Den Haag 1956

Zie voor verantwoording: https://www.dbnl.org/tekst/kemp005enge01_01/colofon.php

Let op: werken die korter dan 140 jaar geleden verschenen zijn, kunnen auteursrechtelijk beschermd zijn.

Cerise

I

Cerise is het sap van de zwarte kers,
een donkerbeeldje uit boomgaarden-land,
een zomerkind, gespannehuids en vers,
koelvoelend aan vingertop en hand.
Ik kijk in de spiegel naar mijn oude mond
en zie de enorme afstand aan,
door hem met mijn gelaat gegaan,
sinds ik als kind mijn trek naar kersen vond.
Ik vind zijn rood niet meer zo helder-rond
naast dat van de zwarte kersen staan.
Protesteer niet, mond!

Yellow Lake

II

Een onafhankelijk geel uit ver verleden
in bloemen, jaartellend met eonen,
hoger dan ik: ik kan er onder treden
en spelen met de schaduwen der kronen.
Zo nu en dan wijs ik de wind éne aan,
die is heel stout voor mij, hij mag haar slaan.
Vertederd neem ik haar weer in mijn hoede
en straf de wind met een verbeelde roede.

Emerald Green

III

In dit groen huisje wil ik altijd wonen,
met tuintje heesters, ranken, anemonen,
waar overdag op de slanke handen
der blaren sprookjes van insecten landen
en in het duister groene maantjes branden.
Groen is zo goed voor mijn zieke ogen,
gepijnd door de kleuren van de zonneschijn,
al willen die ook het leed om mijn ogen drogen,
zij houden ze te onrustig en te klein.

Ivory Black

IV

Wordt hier door mij een lepeltje lied verknoeid,
schuld: ik ben zonnekind, dat alle zwart verfoeit,
en onderweg uit die nacht verloor
ik ook nog het sprookje van het ivoor.

Light Blue**V**

Over blauwe ogen strijken,
tot de avond lijkt zo wijd,
in twee amandele lampen kijken,
zoekend het verouderde: eeuwigheid.
Zo de blonde haren schikken,
tot een vage glimlach guldt,
met de mond naar de neus te mikken,
of de bond daar wordt vervuld.
Met een windsel glans verbinden,
wat nog schemert in de vrouw,
om geen duister meer te vinden,
is licht blauw.

Paynes Grey
VI

Er komen donkergrijze dingen aan,
waar de schemer zweeft te ademhalen.
Zij hebben niets in hun tint van zon of maan,
maar wel van melk met kolenstof vermalen.
Is er een confectie-zaak vandoor gegaan,
zo hangen de grijze dingen in rangen?
Ik kan, als de schemer, niet blijven staan
en vlucht, anders word ik weer gevangen.

Crimson Lake**VII**

Bij Crimson Lake vind ik veel troost,
sinds de Famille Rose mij heeft verlaten.
Nog nimmer ben ik zo ont-roosd
en kijk ik zo door de preeel-hiaten.
Ik heb het de sterren al vaak verteld
en des zomers ook aan het korenveld.
De klaprozen keken mij met zwarte ogen aan,
zij hadden me goed verstaan.
De aren hebben met de wind gesproken.
Dadelijk vroeg hij: kan zij goed koken?
De aren: nog nooit is daarvan gezegd:
er werd een klacht in haar pan gelegd!

Mauve

VIII

Is Mauve wel rouw? Ja, om de bloemen,
irissen en wat zich minder paars ontroert
en zich herinnert met de wind gespeeld
te hebben of door het licht soms werd verveeld.
Waarom de hele lijst te noemen?
In mijn muziek langs lila lijnen voert
een treurnis om het strenge vuur
der zon en de onzin van de roem
mij naar het einde van mijn partituur:
Timbale... sec: boum!!!*

* Slot-paukenslag van Debussy's La Mer

Grey
IX

Een moeder lacht met haar deel in hun zoon,
het part van de vader gaat haar niet aan.
Dat is een geluid met vervreemde toon
en werd andere taal, niet meer goed verstaan.
Ik geloof niet, dat dit gedichtje langer hoeft,
grijs is immers altijd kort en bedroefd.

Light Red**X**

't Was zo donker. Ik zag nog twee vazen staan
op een toonbank onder de nacht.
Mijn ogen hadden hun bril niet aan
en ik heb er ook niet op gewacht.
Ik nam mijn napje met zwarte tint
en mijn meest virtuoze penseel,
trok een bloem, die sliep op de wind
over iedere vaas en zong er een lovend rondeel.
Ik kreeg dit werk in vrede gedaan,
maar toen ik de vazen bestreek
met strelende vingers, leek het of
ze niet waren van een argiele stof,
ze voelden eerder iets week
en dierlijk aan.
Nu scheen het of de Nacht mij bekeek.
Ben ik niet meer in Oud-Griekenland?
Wat deed mijn penseel? Wat deed mijn hand?
Ze waren toch beide zo goed gericht.
Ik vergeef mij maar moeilijk mijn slecht gezicht,
kuiten aan te zien voor amforen
en evenmin vergeef ik het mijn oren,
die hadden de bloedsomloop moeten horen!

Leaf Green**XI**

Wat groen, wat water en daar is een blaadje.
Een blad mag nooit alleen zijn, nog een dus.
Penseel, de takken in! Strijk toe en kus
de twijgenruimten groen tot in het verst hiaatje!
Zo, de boom is vol, nu gaan de appels komen.
Het loof was dapper en ik decoreer
met soorten, nooit op veilingen vernomen,
in rode bolletjes zijn moed met eer.
Maar heb ik hier weer niet iets verzonnen?
Is 't echte kind in mij niet met de appels begonnen?

Sepia
XII

Te vloeken loop ik om een vrouwenkop.
Mond en ogen, liegen en lonken.
Wat is een vrouw? Een kegel met een pruik er op
en wat insecten-godsdienst zonder vonken.
Met mondwarm sprookje tussen haar wangen,
berekent zij maar mij te vangen:
Ruik de brief van mijn huid! Altijd modern, thijm en
rozen! Hier langs mijn armen, neus je dat?
Ik laat me door een inktvis niet meer lijmen.
Ik ruik maar sepia en de kat!

Sky Blue
XIII

Op een boomkruin liggend, staren
uit een lijst van beukeblaren
tussen korenwinden rijpe aren
aan het wrikken,
vraag ik niet meer naar leeuweriken
klimmend in het licht van de zon, de
hymne zingend welbekend,
maar alleen nog naar de uitslag der Ronde
van het Blauwe Firmament.

Burnt Sienna**XIV**

Vijf streken innig bruin-oranje zweven
als cirri door een bloeiend-warme lucht
boven elkander hun zangerig leven
en zwijgen soms om beurten met een zucht.
Ik zit naar de diepten van hun hout te staren,
om bij het zingen van hun snaren
te vergeten: dit geheim is lak.
Ik voel mij opstaan in licht, ik vertak
me en weet mij zo reeds opgenomen
als edel hout van even edele bomen.

Antwerp Blue XV

Een brede stroom en een hoge toren
op het moment, dat zij elkander horen
en de laatste zijn wil de solist,
die zijn orkest ongaarne mist.
Daar ruisen plots geloste duiven
zwerfend en klapperend de weg terug.
Ik speel al met blauwe steentjes en druiven
en 't met mij spelend kind vindt mij niet vlug
genoeg en scheert de kleine schijven
al over de rivier. Huppelen blijven
ze en springen bij de toren aan land.
Waar zijn de druiven? wil ik weten.
'Die heeft uw kind in mij al opgegeten!'

White
XVI

Het wit, dat in de zon woont, glijdt
nu op de toppen van de vergulde halmen.
Nieuwe daglantarens komen wijd
en zijd gloeien rondom mijn talmen
en ik, hoe ouder, zo intenser lampomaan,
zie 't nog eens met tweejarige ogenvreugde aan.

Indian Yellow
XVII

De kleine tovenaar Penseel
drinkt aan het napje Indisch Geel
en tript naar het groen gekarteld buiten
om duo's met de wind te fluiten.
Ik vraag mij af, waarheen hij wil
en of dit is zijn nieuwste gril,
maar laat hem gaan.
Hij blijft bij de boterbloemen staan,
niet merkend, hoe ik hem bespied
en luister naar zijn fluitelied,
tot hij zegt tegen die bloemen: 'Kijk!
Wij zijn nu even geel en even rijk!'

Indian Red

XVIII

Achter Indisch Rood ben ik nooit gekomen
om de voering te kunnen beschouwen.
Het komt ook nooit voor in mijn dromen
en ik zie het niet graag aan vrouwen.
Zo ondoordringbaar en zo onbewogen
als de bekoring van te lange ogen,
mijd ik het als een duister internaat
voor een onbemind patriciaat
van helderzienden.
Er van te houden heb ik geprobeerd,
maar een meisje heeft, toen zij nog bij een melkboer diende,
met korte oogopslagen mij dit afgeleerd.

Sea Green**XIX**

Mijn leven zou ik wel geven
om druppels met stralen te weven
en de zee is zo diep.
Hoe gaarne ben ik gezonken
in een pijler van vonken
tot waar de sirene sliep!
Ik ben nooit aangekomen,
mijn lucht was er te klein
en ik klom in de stijgende stromen
om weer bij mijn Aarde te zijn.
Daar woei nog dat eeuwige zingen
der lokkende vreemdelinge.
Daar ruiste het schuim en het: 'Zie,
ik kan je toch nooit verwarmen,
ik heb maar zeegroene armen,
Pierre l'Englouti!'

Burnt Umber**XX**

Een ruimte om tussen een achtergrond
van boter, melk, kaas en deze kleur
alleen te zijn en zonder muziek.
Vereenzaamd bij mijn oud-rode mond
met zijn niet meer volwaardige mimiek
en bij mijn oud-vleeskleurige neus
zoekend naar een eigentijdse geur
en niet meer zo zonder keus.
Want de zin alles stuk te slaan
om een vondst van water en gefluit
van vogels in het loof grijpt mij tergend aan,
door dit dood bruin niet meer gestuit.

Orange
XXI

Een schip met sinaasappelen om al
de kinderen, die in deze vrucht geloven,
te doen zingen liedjes, vol kleuterschal,
met tonen nu en dan de onderste boven,
bij lampjes rood-geel glas om rond te gaan
en te dansen in de blauwe schijn der maan,
vóór het koor der fluiten en klarinetten,
de grote trom, de bekkens en trompetten
en het niet meer zo rap oud kind: Ik!
Dat alles op een midden-Meise wijs
om een pop met in het haar een gouden strik,
waarvoor zij kreeg de eerste prijs.

Indigo
XXII

De Nacht geeft mij weer die rol zwartblauw papier:
'groeten van Indigo en prik nu maar
de gaatjes naar het Grote Voorbeeld! Hier
is de naald! Die kleine ster, punt die daar
heel even na, en voor die grote, stoot
heel diep het dik van de naald er door.
Ik stuur wel iemand met een lamp en rood
glas voor de kleur van Mars. Ik hoor
aan je stil genoeg, als het werk is klaar.
Tot straks! En prik nu maar! En prik nu maar!'

Apricot
XXIII

Tussen likeuren en rode wangen
vegeteer ik, volgens de legende,
in een tuin vol abrikozen en ogen,
maar dát is gelogen!
Ook houdt men mij er niet gevangen.
Dat is de vrome wens van wat bende-
leden met een lang en saai gezicht,
mij hatend om mijn verhouding met het Licht.
Over de wangen, voorwaardelijk te krijgen,
zal ik hier zwijgen,
ook over de genres van de geuren
in de tuin. Maar dit nog over de likeuren:
ik mag er niet met mijn mond in duiken.
Ik mag alleen likeuren zien en ruiken.

Oriental Blue
XXIV

Het is blauw van tussen de daken
en de zomermaan,
met een puntje lila om de rose zaken,
nog niet in het zonlicht afgedaan.
Het is blauw om bij te tellen
die zoete cijfers sluw en zacht,
waarvan het totaal aan 't eind van de tabellen
is altijd 1001 van 1001 Nacht.

Buff
XXV

Sterren in buff werken aan de trapezen
daar in de buurt van Orion.
Ik begon een rijmend boek te lezen
bij de ondergang van de Zon.
Mijn goede stad heb ik verlaten,
om alleen en buiten te zijn,
ver van de motoren en de straten
met hun commercieel lampengeschijs.
Ik heb de weg terug vergeten,
de sterren in buff seinen weer wat.
Maar ik ben te oud dit nog te willen weten.
En wát heb ik er eigenlijk aan gehad?

Sap Green
XXVI

Een rij welkome en onwelkome deuren
in een pas gelakte straat.
Ik laat in verliefde staat
mijn neus langs de sapgroene vlakken leuren.
Hier ruikt het goed, hoe geurt het slot en de knop,
calculeert tussen ogen en mond mijn dichterkop.
Neen, neen-neen, ik kus
nog niet de brievenbus!

Violet
XXVII

Mijn zuster heet Magenta
en ik heet Violet.
Des nachts gaan wij uit dromen,
liefst aan een dichterbed.

Zijn zij nog niet gekomen,
mijn donzige Idoline?

Ik heb nog niets vernomen,
ga zelf maar zien!

Wees mij nu niet zo teer,
met zulk jaloers gezucht!
Zij zijn maar kleurstof met lucht
en jij bent voor mij, dichtend heer,
verf en nog iets meer.

Yellow Ochre

XXVIII

Wandelen op zand en dan vinden
twee schoentjes in lichtgele oker.
Vragen: Alweer een nieuwe beminde?
en dan struikelen over een volle koker.
Heeft die Beminde hem misschien verloren?
Wat zit er in? Bel aan! Ik onderzoek.
Zou die Beminde de bel wel horen?
Trek nog eens! Een zonkleurig gazen doek?
Geuren van duizend weken zweven uit het gaas.
Ik sta te trappelen om mijn tijdverlies.
De deur gaat open met modern geraas:
O neen, merci, die deur dicht! Ik verkies
niet meer een beminde met dubbele broek!

Pink Madder**XXIX**

Een rose vlakte vol karmijnen popels bouwend,
elk blaadje stempelend met een zon
en na die artistieke daden overschouwend,
of er iets beter en schoner kon;
door wolken citroenvlinders in weemoed-terts
langs de bomen laten ruisen mijn verdriet
naar lila heuvelrijen, liefst het verst
in de apotheose van het oranje verschiet
en dan een liefste te hebben, spottend: onder ons,
zoiets maak je eenvoudiger met bonbons.

Persian Blue**XXX**

Een onbevlogen Perzisch blauw
straalt uit een broek, glanst uit een mouw.
Miljoenen bloemen aan struiken en bomen
en langs de randen van het gazon
zijn rose en lila niet te laat gekomen,
als afgesproken bij de bron.
Er zweeft een glimlach rond een wit gebit.
De wieling van een sjalendans daaronder.
Hoe heet de prinses, die om die tanden zit?
Verloor zij haar naam en danst zij nu er zonder?

Venetian Red
XXXI

In Venetië hangen vele gordijnen.
Ik kom er niet achter staan.
Mocht de zon er eens door schijnen,
het ware met mij gedaan.
In Limburg was eens een deur om in te gaan,
daar is nu een rood gordijn gehangen.
Ik kan er wel langs, door ze open te slaan.
Maar die eenzaamheid van mijn wangen!
Dan nog liever een brief met dit in rood schrift:
mijn pen is mijn dolk en mijn inkt is vergift!

Lemon Yellow
XXXII

Een glans met een geur van citroenen
heeft de zon me in een hand gelegd.
Zij reed door en miljoenen
kregen het evenzo gezegd.
En zij die haar goed begrepen,
hebben die glans niet geblust,
maar met de wimpers saamgeknepen
gedankt en zijn kern gekust.
Verstrooid, heb ik maar half dit gedaan,
de helft van mijn mond vloog elders aan,
indachtig de spreuk van Idoline:
gedeelde vreugde is dubbele limonine!

New Blue
XXXIII

Voor een nieuw blauw rukt mijn fanfare uit
en ik weer naast de grote trom.
Mijn jongensvoeten markeren hun geluid
weer eens naast 't koperkorps en 'Kom!'
roep ik naar alle kinderen langs de straat.
'Kom mee!' Ik ben weer kind-soldaat
en dien bij alles wat nu slaat
op vellen of blaast in koperen buizen!
'Kom mee!' Trap het gras en de plavuizen!
Om weer kind te zijn, is het nooit te laat!

Gamboge
XXXIV

Een kleur ben ik om bij te schreien.
Ik ben niet lichtecht, dus niet geteld.
Toch een der brandendste in de kleurenrijen,
maar vast-in-zon? Neen! Dit oordeel blijft geveld.
Zo leef ik door de Zon verstoten,
ik moet in alles eenzaam achterstaan
en voor de schilderende idioten
altijd en overal in halfdonker gaan.
Een vogeltje op een tak troost mij met: 'piet!
je bent niet het enigst schildersverdriet!'

Vandyke Brown
XXXV

Het beeld kreeg al zo veel, nu zijn het de haren
met hun bekoring van kleur en geur,
met eigen vormen golven en gebaren
en stellend geen belofte teleur.
Mijn neus wordt een rose olifant,
hij verlaat het zo dierbare land
van de nek en ruik...
daar springt mijn olifant al door de pruik,
waarvan hij alle provincies kent,
met alleen mijn mond als concurrent!

Silk Green
XXXVI

Geen onderscheid meer tussen haar wangen
en haar kleet,
de koele zijde werd er even heet.
In het ademjachten tussenbeide
zuchten: nu je het weet
en ik je toch heb gevangen,
zeg het mij maar met zijde.

Coral Pink
XXXVII

Geslapen heb ik op iets hards.
Het was geen halssnoer van rose kwarts.
Wel stonden er striemen over mijn arm
en punten, aanvoelend warm.
Ik heb mij op de rand gezet
en lang geschept met een gouden net.
Er zwommen paren koralen lippen
onder mijn bed door. Paren stippen
zonlicht gleden feestelijk met de monden
mee in almaar snellere ronde.
Duizelend staakte ik, tot mijn wangen
mij dwongen weer dat soort vis te vangen,
maar ongeschoren,
ging veel liefs in de ontmoetingen verloren.

Prussian Blue

XXXVIII

Als ik de sabels van de iridaceeën
schilder met dit soort blauw en geel,
ze zet als coulissen aan vijver-zeeën
en gelijk naar links en rechts verdeel,
vind ik de stemming van de romantieke
vazen, soms met vergulde oren, weer
en onder bladerrijke parkmuzieken
denk ik me bij geliefden van weleer.
Maar buig ik me over de oude keramieken,
genietend stil van hun glazuur,
ik tref er niet meer zo die spiegelingen
van mijn ogen, als ik er in tuur
en ook de liedjes van de weigeringen
om leedvermaken van mij weg te zingen,
wellen niet meer uit mij met dat oude vuur.

Primrose Yellow**XXXIX**

Er zijn bloemen, die alles weten
van sleuteltjes. Daar moet ik naar toe.
Ik mag mijn boodschap niet vergeten
en herhaal ze, gelijk ik nu doe.
Sleuteltjes, mijn ogen willen,
hoe oud ook, terug naar hun jeugd
om een geel verlangen te stillen,
dat op kleuterniveau verheugt.
Dan durf ik weer jongensstouter staren,
niet al te on-opgetogen oud,
naar het Groot Blauw, door de Zon bevaren,
waar ik zo kinderlijk veel van houd.

Vermillion**XL**

't Is bijna twintig uur. Ik zit
voor een langwerpige blaadje wit
papier en vraag mij af: zal ik het doen?
Is dit nog uur, om over vermiljoen
te dichten? Is het dit wel voor blauw en geel?
Nu stoot ik tegen mijn rode pennesteel
en heeft het vermiljoen, dat kind van zonnen,
de halve weerstand van het duister overwonnen.
Moet vermiljoen zich jeugdig steeds gedragen?
Pompom Anadyomène gaf hierin groot formaat.
Zij wist te woekeren met haar rode gaven
en niet alleen met haar gelaat.
Ik kan het haar onmogelijk meer vragen.
Zij werd vandaag begraven.

Chinese White**XLI**

Lichtechte meisjes staan in het weidedal,
de kopjes witgesluierd tot de hals.
De wind verliet de maan om overal
te fluisteren: zij is niet vals.
De meisjes gloeien in hun elpenbenen
voetjes en wachten op de dageraad.
Zij roeren even met hun slanke tenen,
nu 't op een kerkklok traag vier uren slaat.
Ben ik zo vroeg, dit te bespioneren,
hoe al die sluiers worden zonneshijn
en hoe die meisjes teer-ruisend mediteren,
Kinderen van die Grote Ster te zijn?

Cobalt Blue
XLII

Wie meet met zeven octaven pastel
het blauw van de diepzee tot de top van de lucht?
En roert met een koel en toch innig spel
de stroomlijn der vissen en de keten der vlucht
trekvogels, langs het diamanten groen
van de maan, voor het koude seizoen?
Wie troost met de rust van zijn blauwe kleed
het vele psychische leed?
't Is de tweeling-broeder van Emerald
Cobalt, de zielsvriend Cobalt!

Purple Lake XLIII

Koop ik mijn penseel een purperen pantoffel,
zwerend: dit is een kleine Venusschoen,
dan treurt zij om haar solitaire staat of wel
zij klaagt: wat moet ik dáarmee doen?
Je spot met mij. Venus had twee benen
en ik heb er maar één!

Ik kan je moeilijk een van de mijne lenen,
het andere van mij is dan alleen.

Danseresjes huppelen op tien tenen
en ik, ik heb er géén!

Ik koop om jou nóg een penseel, mijn zwak,
en schilder met je beiden tegelijk als paar.

Dan wel een in een andere kleur van lak
en met een andere tint van haar!!!

Light Green

XLIV

Meigroen van de weide en miljoentjes
witte sterretjes gele hartjes, meizoentjes
en de reuk van de groei op het land
tussen lovers vol vogelgefluit.
Mijn zeldzaam haar is er weer van vol,
ik kam de geur met verliefde hand.
De wind voert onder de bol
van de zon zijn kunsten uit.
Als ik nu ál die witte bloempjes had
en ze meenam naar de stenen stad,
zou ik gelukkiger zijn?
Heb ik niet juist, als weggegooid, ontmoet
een tuiltje, vertrapt door een paardevoet?
En nog wel in de zonneshijn?!

Rose Doree**XLV**

Voor zulk een dal met zulke rozen
in zulk een zon doubleer ik de zanger
in mij met een behanger.
Maar wek ik de rozen niet uit hun sluimer?
Ik kan toch als een echte zonneshijn-schuimer
de webben van het licht al vangen
en drukken tegen mijn wangen,
om ze straks met rozen te behangen!
Nee, zelfs niet even licht alleen, hoe ook verguld!
Ik kán niet meer van ongeduld!
Ik moet de rozen voelen, half-onthuld
uit de gazen van het verlangen
om de bevrediging met zulk een zonneshijn
in zulk een dal met zulke rozen Eén te zijn.

Light Grey
XLVI

Ik hoor vrouwen zingen en het is weer voorbij
met mij.

Ik vraag niet naar de zin van hun wijs,
ze is grijs, blijft vrouwengrijs.

Toch wil dat zingen niet weg voor mijn oren,
eenmaal uit een vrouw geboren.

Graag betaal ik het geluk het nog te horen,
maar vraag mij nooit naar de prijs!

Lamp Black
XLVII

Ik kom door de roetkleur van de Nacht
bloeiend over alle gebouwen.
Ergens word ik toch verwacht
bij de kegelkoppigste der vrouwen.
Zij gaf mij een kleine diamant,
als kroontje op een zilveren stift
en zei: zo vind je wel mijn land
en mijn raam, waar je dan op grift
de negen letters van mijn naam
en de zeven tekens van mijn faam,
maar let op, waar door de zwarte mist
zich menigeen in de weg vergist!

Magenta
XLVIII

De firma is uiteengegaan.
Magenta & Violet bestaat niet meer.
V. was te blauw en M. te rood,
verwijten heen en weer.
Hoe vaak wordt niet het rood begeerd,
gloeïend in anderer kleed
en het frigidaire blauw geweerd,
of dat alleen de nacht presteert
en niet zenuwsterkend genereert?

Maar ik blijf midden op de wip
en glimlach links en rechts een stip.
O, M.! O, V.! welk een pruilende lip!
Wat krijg ik, als ik slip?

Horizon Blue

XLIX

Horizons heb ik altijd graag geschilderd
en hun teer blauw ontroerd op doek gelegd.
Woeste buien werden in mij gemilderd,
nadat ik me voor een kim had uitgezegd.

De bomen hebben hun takken dan gekruist
en hun applaus heeft heel het dal doorruist.
Dit blijft me een troost, mijn hele leven
liep ik horizons na. Ik heb gefaald.
De vreugde er in te slapen werd mij nooit niet gegeven,
ik heb er nooit een ingehaald.

Green Bice**L**

Dit is geen verf meer, dit zijn lichtende
glimwormpjes in een hete nacht.
In 't schaduwgroene gras verplaatsen de dichtende
lantaartjes speels en zacht
de chemie van hun lampmuziekjes met sprongen,
als wordt er niet alleen gezongen
met licht en geglansd,
maar ook gedanst.

Raw Sienna**LI**

Gekomen aan het eind van mijn
persoonlijke herfst vol zonneschijn
ruik ik nog eens jaartallen uit
mijn jeugd, al ritselt de kleur van verval
in geelbruine tinten overal.
Geen kenmelodieën, geen kengetal,
geen hoorn, geen harp, geen fluit,
geen strijkers gesteund door bazuingeschal,
maar wilgeloof haast in regen verteerd,
met beukeblaren geaccentueerd,
ik droom ze nog om tot tapijt.
Ik meet de maat met vereenzaamd hart
tussen de stammen in lijkdienstzwart
en klaag de Winter aan,
tot naast het herfsthuis in een vergezicht,
begeleid door het groot-orgel van het licht,
de belofte van Lente komt staan.

Olive Green**LII**

Zo tussen vieren en vijven,
als het eten goed is verteerd,
heb ik zin met mijn wangen te wrijven
oorbellende olijven,
waar heb ik dit toch geleerd?
Op welke school is mijn mannengeest
voor dit verheven spel wel geweest?
Ik bezit zeer vele papieren,
meest met gedichten er op
en soms met letters, die versieren
het erkende zwieren van mijn kop.
Ik vind er wel de bul niet bij
van doctor in de olijven-wrijfrij.

Scarlet**LIII**

De man-kant en de moeder-kant, de mode,
tussen die drie een scharlaken doek.
Is 't zijde? Fluweel? Al naar de code
van wat ik zocht eens en nu niet meer zoek?
Een vrouw becijferen uit de getallen
zwevend in haar ogen of op haar mond
en voor de som van dit misleidend welgevallen
vluchten voortaan! Niet straks!! Neen, terstond!!!

Honeysuckle

LIV

Gehuwd met een geur
heeft een honigende kleur
haar welriekende armen geslagen
om de lieve, vertrouwde lucht.
Ik heb er mijn neus voorbijgedragen,
een keer heen en weer en nog een keer
met al het verdriet van een gekke mijnheer
en reeds om het eind van de zomer gezocht.

Naples Yellow

LV

Het kind neuriet in zijn onschuld door
en pleegt valsemunterij.
Een streepje er achter en één er voor
en nog een cirkeltje er bij.
Alles in het mooiste geel gekleurd,
met oog voor de gelijkenis
nog eens omgekeerd en weer gekeurd.
't Is af, en hij weet nu hoe rijk hij is.
En dadelijk er na zijn groot verdriet,
want Moeder wisselt zijn gouden tientje niet.

Brown Ochre**LVI**

Wij zijn maar verf en niet allen even mooi,
wij zijn van de verbindingskleuren.
Wij geven de kracht om te dragen de tooi
van tinten, nauw meer vlees en eerder geuren.
Wij zijn van de schoenen en wij dragen
de bloemen, waar zij moeten zijn.
Wij zijn gewoon van alle dagen
in regen, maan- en zonneschijn.
Maar zonder ons komt nòch de tover,
nòch heel de optocht van het plezier
der feestelijke kleuren over
het proza van het menselijk vertier.

Viridian Green**LVII**

Was ik insectenklein, ik kon
hier wandelen om en om
de bladeren in de volle zon
en langs de blekergroene kolom
van de stengels klimmen in spiralen.
Ik kon mij dekken met een groene hoed
en buigen over de rand van de regenkom
gebleven in een rondend blad.
Staat hij mij goed?
kon ik mij vragen met afwachtend ademen.
En kan ik er mee pauwen door de plantenstad?
Kan ik er mee rusten langs de luie rivier,
ruisend als harpenwater?
Ik luister... het antwoord is nog niet hier.
Komt het wel, later?

Ultramarine LVIII

Daar sluipt de maneschijn
weer in een sleutelgat
en heel de deur wordt al ultramarijn.
Zij heeft het een volgende deur gezegd
en de deuren van de hele stad
zijn nu met ultramarijn belegd.

Maar ik ben ook van over-zee
en doe aan deze blauwe mode mee.
Hier is mijn ultramarijne hoed.
Spiegel in de deur, hij staat mij goed.
Hier is mijn blauwe overjas,
mijn blauwe broek, mijn blauwe das.
Ik hecht niet meer aan mijn mensenfaam.
Lapis Lazuli is mijn naam!

New Yellow**LIX**

In ieder stukje verf kijkt een vader
naar zijn kleine zoon, die kleurt.
Plotseling schuift hij nader,
het is gebeurd!
De kleine trof met zijn penseel
gelijkenis. De bloem gaf zich geheel
en uit haar bloeit nu naar iedere ader
van kind en vader
over de glorie van het Nieuwe Geel.

Rose Madder**LX**

Eens komt het eind aan al mijn mooie kleuren,
als nu, en dan de doodsdiens zonder fantasie.
Misschien dat rose en gele bloemen geuren
rond het kadaver van Pierre l'Englouti.
Geen witte, geen in lila, geen in blauw
en zeker geen met geuren van de vrouw.
Kom, kom, ik leef nu nog en ik wil
voor 't laatst eens kijken door mijn rose bril,
als toen ik mijn eerste boompje tekende
met meer dan rose appels naast een beek en de
kammen van uit mijn kleine bed
hoorde in muzieken van oranje en violet.
Mijn tijd is om! Als alle wijzen en dwazen
moet ik gaan. Van heel het mensenspel
neem ik afscheid door mijn bril met rose glazen
en wuif ik de Grote Verfdoo's Aarde en Zon voorgoed:
'Vaarwel!'

inhoud

19	Antwerp Blue
27	Apricot
60	Brown Ochre
29	Buff
18	Burnt Sienna
24	Burnt Umber
5	Cerise
45	Chinese White
46	Cobalt Blue
41	Coral Pink
11	Crimson Lake
7	Emerald Green
38	Gamboge
54	Green Bice
13	Grey
58	Honeysuckle
53	Horizon Blue
22	Indian Red
21	Indian Yellow
26	Indigo
8	Ivory Black
51	Lamp Black
15	Leaf Green
36	Lemon Yellow
9	Light Blue
48	Light Green
50	Light Grey
14	Light Red
52	Magenta
12	Mauve
59	Naples Yellow

37	New Blue
63	New Yellow
56	Olive Green
25	Orange
28	Oriental Blue
10	Paynes Grey
34	Persian Blue
33	Pink Madder
43	Primrose Yellow
42	Prussian Blue
47	Purple Lake
55	Raw Sienna
49	Rose doree
64	Rose Madder
30	Sap Green
57	Scarlet
23	Sea Green
16	Sepia
40	Silk Green
17	Sky Blue
62	Ultramarine
39	Vandyke Brown
35	Venetian Red
44	Vermillion
31	Violet
61	Viridian Green
20	White
6	Yellow Lake
32	Yellow Ochre